

Vrbovský farník

mesačník farnosti Vrbov – ročník I. – číslo 9/2007

Sedembolestná

Prvá bolesť - Balada o obetovaní v chráme

Do chrámu vošla Matka, pokorne, v rukách so Synom.
Roky tu stavec hmatká ručičku s istým nápisom...
Uvidel slepý Simeon, čo skríkol zrazu v chodbe:
„Hriechy vám, ľudia, sníme On!“ – vysmejú Božiu obeť.
„Zdala sa chvíľa vratká, oddávna čakal, plakal som...
No tak, smrť, otvor vrátka, už som sa stretol s Mesiášom!“
V údele preňho priprísnom prorocstvo Matke povie:
„Keďže sú ľudia slepí zlom, vysmejú Božiu obeť.“
V Jej jasných očiach tma tká, nahý meč dušu pretne vtom.
Vidí, že v Božích jatkách Jej Syn je ľudom Baránkom.
Majú strach. Vedia – príde skon. Nevedia hriechu zomrieť.
Zabijú. A tak napokon vysmejú Božiu obeť.
Ľudia sú Bohu dlžníkom. On za nich na smrť pôjde –
a oni svojím životom vysmejú Božiu obeť.

Druhá bolesť - Balada o úteku do Egypta

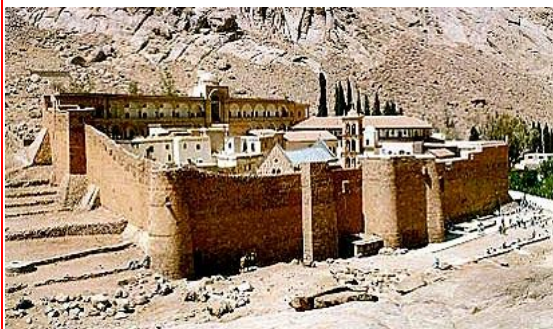
Skloní muž svoju šiju, odchádza z mesta, verný snu:
„Ešte tu ľudia žijú, čo chcú smrť Synu Božiemu!
Kým oni sami nezhnú, s Matkou a Synom – choďte!“
Utečú, zmenia krajinu – neujdu ľudskej zlobe.
Útekom Dieťa skryjú, chránia Ho, plachtou zavinú.
Skôr, než si prach z nôh zmyjú, už sa tká plátno na inú.
V hrobe v nej musí spočinúť, aby sa v rúcho odel.
Ani tí, čo s Ním nesplynú neujdu ľudskej zlobe.

(pokračovanie s. 5)

Výstup na Sinaj

V hlbokej noci sa po mojej pravici týčili tisícšesťstoročné múry kláštora sv. Kataríny. Podarilo sa mi relatívne nenápadne prešmyknúť okolo bdelych arabov, ktorí ponúkali na ten výstup ťavu. Za dvadsať päť dolárov. Alebo čokoľvek iné. Boli schopní predať aj vlastné bel'mo

v oku. Človek ich aj trochu chápe v tej ich nesmiernej biede. Viac ako moja neústupčivosť voči ich obchodnému umeniu však za ňu môže neschopnosť krajiny postarať sa o svojich obyvateľov.

Trochu som ten Sinaj podcenil. Myslel som si, že to bude len nejaký vršok. V mojich kostolných poltopánkach a nedeľných gatiach som si pripadal ako úbohý ceper pod vodopádom Skok a veľmi som nechcel rozširovať medzi spolupútnikmi, že som z Tatier. To ako keby som sa vybral takto vystrojený z Hrebienka na

Slavkovský štít. Pozrieť si východ Slnka na tomto biblickom vrchu uprostred Sinajského polostrova sa vybrala i túto noc klasická dávka zo tisícky turistov a pútnikov. Masa černocho, tiav a zopár bledých tvári zo Slovenska. Nigéria tam mala svoju národnú púť. Vzduch bol čerstvý – tak voláme u nás chladnú noc, pre zúfalých černocho to ale bola arktická zima. Boli pozamotávaní do všeličoho a drkotali zubami, kým ja zahriaty chôdzou som išiel už len v krátkom tričku. Neveriacky na mňa cerili v bezmesačnej noci tie ich úžasne biele zuby. Najprekvapujúcejším javom bol pohyb tiav. Vycvičené už kráčali cestou

do sedla úplne samé s úbohými solventnejšími turistami, ktorí klinkali zo strany na stranu zúfalo sa držiac tých zopár ešte nevyšklbnutých chlpcov na ich hrbe. So široko rozkročenými nohami ticho stonali, ako im bedrové kĺby cestou nervov neustále signalizovali, „že ešte chvíľu tohto trápenia a urobíme lup, lup!“ Ťavy si to nevšimli. A možno im to bolo aj smiešne, lebo tie ich tváre vyzerajú, ako by sa večne smiali. Zvlášť vtedy, keď vás z ničoho nič oplŕujú hustou páchnucou slinou. Majú k tomu totiž dobrú príležitosť. Hoci sú to vysokánske zvieratá, keď sa postaví na tie svoje nožiská, predsa len pri chôdzi nesú hlavu na tak zvláštne prehnutom krku veľmi nízko. Akurát vo výške hlavy kráčajúceho človeka. A druhým čudom sú ich laby alebo chodidlá ani neviem, ako by sa to dalo označiť. Sú nezvyčajne široké, aby sa neborili v piesku, ale čo nechápem je to, že ich zo spodku tvorí taký vankúšik. Načo im je v kamenistej a drsnej púšti je nepochopiteľné. Čakal by som nejaké tvrdé kopyto. Asi preto kráčajú veľmi vznešene a jemne, až opatrne kladú tie svoje megapacky na kamene chodníka. Nevydávajú pri tom temer žiaden zvuk. Ťava ide tichšie ako človek. A okrem oplŕvania turistov majú ešte jedno spestrenie monotónnej práce. Potichu sa priblížia zozadu k fučiacemu pútnikovi. Keď majú hlavu vedľa vašej tak z ničoho nič urobí z plných pľúc niečo ako: „Bllllláááá!“ a potom vás ešte oplŕujú. Zaškeria sa tou svojou trojcípou papuľou, vyceria na vás sto rokov neumývané zubále a už len vidíte krátky chvostík, ktorým vám veselo zakývajú, kým predychávajú generálku na svoj prvý infarkt. Má to aj pozitíva, lebo jedna strašne krásna slečna vedľa mňa v šoku z bľáčania ťavy vyskočila na mňa a ovinula sa tesne okolo mňa, kňaz nekňaz, ako had okolo stromu poznania dobra a zla. Potom som sa snažil byť vždy nablízku, keď sa blížila nejaká ufrflaná ťava, ale žiaľ, niektoré zázraky sa dejú zvyčajne len raz za deň.

Ale ten chodník ma naučil aj poznaniu o krehkosti života. Pred nami odpadol pútnik z Nigéria. Starší muž. Chlad, vyčerpanie, či nejaká skrytá choroba spôsobili, že sa jeho život pred našimi očami pretrhol. Rozplynul sa v prichádzajúcom svitaní a keďže tam nie je žiadna horská služba či vrtuľník s lekárom, mohli sme len jeho dušu odprevadiť modlitbami. Jeho telo zabalené v deke zniesla zvláštne vážnym krokom jedna z tiav. Ten východ slnka na samotnom vrchole posvätej hory mal v sebe všetky tieto odtiene. Námahy, veselosti z preľaknutia sa

i ťaživosť smrti človeka. Hľadel som na kotúč toho istého Slnka, čo vidím aj z domu tisíce kilometrov od neho vzdialený a mal som v srdci radosť i smútok, preľaknutie sa i pokoj. Čo by vlastne aj iného mal človek čakať od Sinaja? Mojžiš by o tom vedel rozprávať svoje.

Skauti hľadeli na prelome júla a augusta na východ Slnka z rôznych kopcov. Verím, že niekto z našej skautskej rodiny bol v tom čase aj na Sinaji. Ale aj na iných tisíckach končiarov. Aj vy, ktorí ste mali to šťastie byť v túto noc na niektorom z vrchov ste prežívali tajomné pocity. Navždy vo vás ostanú a ani o nich nikomu nehovorte. Len z nich žite! Ďalej zhárajte v práci s deťmi, lebo je to najlepšia výmena svojho života za niečo iné. Čerpajte z tej noci silu do období únavy, zúfalstva, nepochopenia, nedocenenia, sklamania, rozčarovania. Zoberte si príklad zo sinajskej ťavy. Z ťažkej driny vynášania vypasených nemeckých a amerických turistov si vie urobiť občas zábavu. Zvlášť, keď sa zakráda odzadu ku krásnej Katke zo Slovenska. Neprestaňme byť skautmi so srdcom plným zábavy za každého počasia.

A. Legutký

II. Diecézna synoda

- bude v mesiaci september pokračovať 5. farskou rozpravou, ktorá bude venovaná tematickému okruhu, ktorý má názov **CIRKEV V RODINE, RODINA V CIRKVI**. Vyjadrovať sa budeme k témam:

- Manželstvo ako základ rodiny.
- Manželstvo – účasť na stvorení a služba životu.
- Sviatosťné manželstvo – sebaoposvätenie.
- Rodina ako malá cirkev a bunka Cirkvi.
- Rodina ako služba Cirkvi svetu.
- Farnosť ako spoločenstvo rodín.
- Starosť Cirkvi o rodinu (príprava na manželstvo a duchovné sprevádzanie rodín).
- Starosť o rodiny v kríže (duchovnej, materiálnej, rozvedené, neúplné manželstvá...)

(pokračovanie)

Prečo si hada, zmiju, chovajú ani hrdinu?
Kým z jedu plaza pijú, nemajú v duši tíšinu.
Len kvapka jedu stačí mu na polky ľudstva obe...
Keď chcú mať Matku jedínú, neujdú ľudskej zlobe.
Nemajú žiadnu príčinu utekať ako zlodej.
Veď sami ľudia, môj Synu, neujdú ľudskej zlobe.

Tretia bolesť - Balada o dvanásťročnom Ježišovi v chráme

Skončilo detstvo chlapca – do chrámu vedú Človeka.
Čo Boh dal, človek spláca. Povinnosť je to odveká.
Je to aj viery previerka, po akej kráča stope.
Bránia sa mnohí zďaleka, vždy ísť tam, kde je Otec.
Prvýkrát Matka stráca, a je to bolesť priveľká.
Z kyslého skúsi strapca, aby z nej sladkosť vytekla.
Už nie je šestonedielka, dozrel Syn v Božom plode.
Pôjde už presne. A vie kam – vždy ísť tam, kde je Otec.
V dlaniach nám horí svieca, bič smrti plieska po rukách.
Ak dávaš o ňu chvieť sa, daj aj to, čo má ocieľka...
Modlitbu za tých odriekam, čo mrznú na pochode:
„Neisť, kam velí Severka – vždy ísť tam, kde je Otec.
Ak by smrť nebo prepiekla, nech idú s Bohom v zhode.
Aj keby išli do pekla – vždy ísť tam, kde je Otec.“

Štvrtá bolesť - Balada o stretnutí na krížovej ceste

Kráčali vedľa mnohí, nevediac: Bude prvý, stý?
Načo si preň drat' nohy? Osud je kruto neistý.
Nič dobré veru neveští, keď vedú chlapa vprostred.
To, čo je málo malosti, nedá sa vtesnať do viet.
No Ona nemá pochýb, prekoná cesty-necesty.
Krvavé na Ňom stopy, perami tíško šeleští.
Jej Syn je Mužom bolesti, stihne Naň z diaľky pozrieť...
Ten pohľad plný blízkosti nedá sa vtesnať do viet.
Na chvíľu ustal pohyb – okamih trvá večnosti.
Keď sa im oči pohli, vidia sa zrakom nebeským.

Okolo ľudia. V neresti nechcú i chcú si hovieť.
Čo má len jednu z možností nedá sa vtesnať do viet.
Chceli by kráčať – ale s kým? Čakajú na odpoveď.
Čo sa im do srdca nezmestí, nedá sa vtesnať do viet.

Piata bolesť - Balada pod krížom

Pod krížom Matka stála. Boh, Syn pnel na ňom do výšin.
Bolesťou si Ho sňala. Do srdca, duše. Aby žil.
Žijúc hoc v Moskve, v Paríži, všade je aj dnes v móde,
keď človek Boha „poníži“. Matkina je tá bolesť!
Ľudia sú ako skala. Na vlastnej cítil. Na koži.
Tá tvrdosť ich raz skála. Kto z nich ten kameň odloží?
Zmiluj sa, Kriste Ježiši! Pán času, čo mám dorieciť?
Na Teba čas nám nezvýši? Matkina je tá bolesť!
Bohu buď aj tak chvála, Synovi že dá ublížiť.
A tá vec už sa stala... Umiera Kristus na kríži.
Nakoniec zvolá: „Ja žíznil!“ Po ľuďoch smäd má. Opäť.
Podajú žlče: „Oblizni...“ Matkina je tá bolesť!
Len z lásky umrel za blížnych. Len z nej si žiada podiel.
Lásky sa od nich nedožil... Matkina je tá bolesť!

Šiesta bolesť - Balada Pieta

Navonok niet v Nej hnutie – vnútri sa kláti od víhra.
Synovo telo. Mŕtve. Matkina duša nedýcha.
Dopila do dna z kalicha, trpela z vlastnej vôle.
Keď slza padne do ticha, plač Matky býva spoveď.
Nad Telom duša tŕpne. Znamenie mlkve piatich rán.
Hoc aj zlom dušu mrvte, zostane celá. Boží chrám.
Pokora vedie, nie pýcha, toho, kto hľadá hore.
Keď slza krvou usychá, plač Matky býva spoveď.
Spolu s ňou chvíľu trpme. Len chvíľu – než nás raní strach.
Neverím, že Boh škrtne tých, čo bôľ Matky dopichá.
Zem je už plná ľudských chmár, zhaslo, čo malo horieť...
Keď slzu plní bezdný chlad, plač Matky býva spoveď.

Cesta je trocha prirýchla, do neba včas nás doved'.
Keď slza plní bezdných nás, plač Matky býva spoved'.

Siedma bolesť - Balada o uložení do hrobu

Uložia Telo štvané, mátožne, ticho, s'aby v snách.
Do srdc sú vytesané príbytky vhodné pre Syna.
Duša je navždy spasená, ak smrťou Život žobre.
Keď prídu Krista z duší snať, nenájdu Boha v hrobe!
Niektorým nie je známe: Kto zomrel, žije. Ježiš snád'?
Zdá sa im – je to hrané, je to len radosť dočasná.
Bez nití tkajú na krosnách, a keď chcú mŕtve odieť,
vec im je náhle nejasná: nenájdu Boha v hrobe!
Kristovo zmŕtvychvstanie vskutku je chvíľa slávnostná.
Ludúom sa vráti pamäť, a budú padať na d'asná.
Neskoro skríknu: „Neskos nás!“ Neskoro chcú len dobre.
Hľadajúc seba v nebesiach, nenájdu Boha v hrobe!
Ty vieš, že napriek množstvu snáh, mnohých a v každej dobe
– ó, Matka Sedembolestná! – nenájdu Boha v hrobe!

Peter Chorvát

Nauč ma modliť sa

Pane Ježišu, Ty sa za mňa prihováraš dňom
i nocou, veď únava a práca nemohli zabrániť
modlitbe, lebo Ty si vždy žil v poklone a vďake.
Pane, ty si naučil učeníkov modliť sa, pomôž aj mne, keď kľáčim pred
Tebou a klaniam sa Ti !

Neviem, ako a čo mám hovoriť, viem len jedno, žiada sa mi modliť.

Vlož mi do úst správne slová a naplň moje city myšlienkami o
Bohu. Pane, daruj môjmu srdcu pokoj !

Daj mi poznať, že som nedokonalý, a buď pri mne. Nakloň svoje
ucho k mojim perám, lebo moje slová sú len slabé. Neodvážim sa Ti
pozrieť do tváre. Nauč ma modliť sa, Pane ! Nauč ma modliť sa !

14. september

Povýšenie svätého kríža

Kríž, na ktorom Ježiš zomrel, bol zo začiatku iba hmotným inštrumentom jeho popravy. Avšak už v apoštolských časoch sa stal symbolom jeho obetnej smrti, pojmom pre samého Krista a vôbec pre kresťanskú vieru. Svätý Pavol hovorí o kríži, že „slovo kríža...je pre tých, čo sú na ceste spásy...Božou mocou,...je bláznovstvom pre tých, čo idú do záhuby“

(1 Kor 1, 18). Veľmi bolestné sú slová, ktoré napísal veriacim vo Filipách: „Lebo mnohí žijú...ako nepriatelia Kristovho kríža“ (3, 18).

Prvé stopy sviatku uctievania kríža vedú do prvej polovice 4. storočia. Podľa „Kroniky z Alexandrie“ mala cisárovná Helena 14. septembra 320 nájsť Kríž Pána. O tom sa zachovala krásna legenda: Keď na svojich cestách cisárovná Helena prišla do Jeruzalema, pozvala si k sebe predstavených židovskej obce. Tí sa hrozne zľakli, keď sa dozvedeli, že cisárovná chce vedieť, kde je ukrytý kríž, na ktorom zomrel Ježiš. Iba jeden poznal to miesto, menoval sa Judáš, ale nechcel prezradiť tajomstvo, lebo jeho starý otec mu povedal, že keď raz budú hľadať kríž, židovská ríša zanikne a potom budú vládnuť tí, ktorí sa klaňajú Ukrižovanému. Judáš sa vyhovárал cisárovnej, že sa nemôže rozpačovať na to miesto, veď od tej udalosti uplynulo už dvesto rokov. Cisárovná pohrozila Judášovi, že ho bude mučiť hladom a smädom, až kým jej to neprezradí. Aj tak urobila. Viac dní ležal vo vyschnutej studni a trpel hladom i smädom, až napokon požiadal, aby ho vytiahli, že všetko prezradí a tak sa aj stalo. Na mieste, kde cisárovnú zaviedli, našli tri kríže. Ale ktorý je pravý? Tu niesli mŕtveho mladíka okolo. Museli zastať a priložili na jeho mŕtve telo postupne tri kríže a tretí kríž mŕtveho vzkriesil. Hľa, pravý kríž Kristov. Judáš vtedy uveril Kristovi, dal sa pokrstiť a prijal meno Qiriacus. Neskoršie sa stal biskupom v Jeruzaleme. Helena priniesla kríž svojmu synovi Konštantínovi do Konštantinopolu (Carihradu). Neskoršie Helena rozobrala kríž na tri diely a každý diel dala jednému z troch synov Konštantína.

Nuž toľko legenda. My budeme pokračovať v histórii. Na Golgote v Jeruzaleme 13. septembra roku 335 bola posviacka chrámu Vzkriesenia a mučeníkov (ktorý nazývajú aj chrámom svätého Kríža). Nasledujúci deň ukázali veriacemu ľudu nájdený svätý Kríž, aby mu veriaci vzdali úctu. Táto udalosť bola potom podkladom pre sviatok, ktorého slávenie sa dá dokázať pre Konštantinopol už v 5. storočí a pre Rím na konci 7. storočia. 14. septembra vo veľkých chrámoch, ktoré mali relikviu svätého Kríža ju ukazovali veriacim, aby svätej relikvii vzdali úctu. Tento akt nazývali „exaltatio“ - povýšenie Kríža a tak vzniklo aj pomenovanie sviatku.

Gallská liturgia poznala v 8. storočí sviatok kríža 3. mája, kedy cisár Heraklius v roku 628 späť získal od Peržanov relikviu kríža, ktorej sa títo predtým v bojoch zmocnili. Relikviu priniesol v slávnostnom sprievode do Jeruzalema. Tento sviatok si našiel miesto v rímskom kalendári sviatkov a dostal meno Nájdenie svätého Kríža. Sviatok 14. septembra sa začal nazývať Povýšenie svätého Kríža, pričom však sa myslelo na návrat Kríža cisárom Herakliom. Už pápež Benedikt XIV. sa v roku 1741 pokúsil odstrániť toto nešťastné zdvojenie, ale nepodarilo sa mu to. Až pápež Ján XXIII. sviatok z 3. mája jednoducho zrušil. Nový poriadok sviatkov zachoval usporiadanie pápeža Jána XXIII a dnes sviatok Povýšenia svätého Kríža opäť má svoj pôvodný obsah.

<http://www.zutom.sk/trojica/>

Čo máme hovoriť pri modlitbe?

Modlitba je ako rozhovor s Vaším najlepším priateľom. Je veľmi ľahké rozprávať sa s niekým, kto Vás bezvýhradne miluje. Pri modlitbe:

- Proste Ježiša o odpustenie svojich hriechov.
- Povedzte Mu svoje potreby. " Na neho zložte všetky svoje starosti, lebo on sa o vás stará. " (1Peter 5,7)
- Ďakujte Mu, že pre nás zomrel na kríži na Kalvárii. " Ved' Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. " (Ján 3,16)

Ježiš zmenil môj život

„V mojom živote nastali obrovské a bolestivé pády.“

„Svoje detstvo som prežila skoro ako každé dieťa na Slovensku. Rodičia mňa i mojich súrodencov rozmaznávali najmä po materiálnej stránke. Nevenovali mi toľko lásky, koľko dieťa potrebuje. Veľmi ma to zraňovalo. Potrebovala som lásku.

Už ako dieťa som sa uzatvárala do seba. Nikomu som nedôverovala. Zdalo sa mi to nenormálne. Len – tak niekomu povedať, čo ma trápi, čo prežívam, z čoho mám radosť. Pre mňa to bolo nesmierne ťažké obdobie. Túžila som byť ukecaná, spoločenská. Neprijemným obdobím bolo i štúdium na strednej škole. Ako introverta ma len veľmi ťažko prijímali medzi seba.

V sedemnástich sa ma Boh osobne dotkol. Nikdy som neverila v jeho existenciu. Dal mi zakúsiť svoju lásku a prítomnosť. Možno si myslíte, že som fanatik, ale kým človek naozaj nezakúsi Boží dotyk, nevie o čom je viera. Rozhodla som sa pre život s Ježišom. Vtedy sa začalo niečo diať. V mojom živote nastali obrovské a bolestivé pády, sklamania, zranenia. Práve vtedy (keď som bola taká „vyšťavená“) mi Boh ukazoval svoju lásku. Pomaly ma uzdravoval z uzavretosti a z nedôvery k ľuďom. Trvalo to celé tri roky. Každý deň som sa modlila za dar úprimnosti a otvorenosti voči sebe, ľuďom i voči Nemu. Boh vyslyšal moje modlitbu.“

On je mocný a dobrý. Pozná každú túžbu tvojho srdca. Vidí tvoje pády, radosti i sklamania z Neho. Chce sa ťa osobne dotknúť. Avšak: Nedokáže to, ak mu nedáš šancu.

vema

Z histórie - EVANJELICKÝ KOSTOL

V roku 1671 na Spiši oficiálne začala rekatolizácia. Viac, ako po 100 rokoch, v roku 1674 vrátili evanjelici kostol späť katolíkom. Náboženské obrady vykonávajú, po vrátení kostola, po domoch. V roku 1694 postavili drevenú modlitebňu, v záhrade terajšieho zdravotného strediska.

Rakúsko-uhorský panovník Jozef II. (vládol 1780-1790) 23. októbra 1781 vydal Tolerančný patent, ktorý zaručoval náboženskú slobodu. Evanjelici žiadajú povolenie na výstavbu kostola, ktoré získali 3. júla 1783. Podmienkou výstavby bolo, že nemá byť stavaná veža a musí byť minimálne 100 rodín evanjelických. V roku 1783 bolo v obci 856 obyvateľov, z toho 206 katolíkov a 650 evanjelikov.

S výstavbou nového kostola sa začalo na jar roku 1784. Dňa 27. novembra 1784 bol po deviatich mesiacov od začatia výstavby vysvätený.

Kostol je vysoká, jednodňová, sieňová stavba. Súčasný oltár zhotovil roku 1848 Ladislav Mednyánszky, z úcty k vtedajšiemu vrbovskému farárovi Gustávovi Justhovi, ktorý bol v mladosti dva roky maliarovým vychovávateľom v Strážkach.

V kostole sa nad sákristiou nachádza mramorová pamätná tabuľa z roku 1784, zaznamenávajúca udalosť postavenia kostola s menami Jozef II, duchovný otec, richtár, senát, kostolný inšpektor. Druhá mramorová tabuľa, zhotovená ako spomienka, je umiestnená na severnej strane s menami 13 evanjelikov padlých v druhej svetovej vojne.

Na východnej čelnej stene je nad oltárom nápis: Jediný pevný hrad, je náš milostivý Boh.

Posledným evanjelickým kňazom bývajúcim vo Vrbove bol farár Mohr.

Evanjelickým kostolom som ukončil, ak sa to dá tak povedať, časť histórie týkajúcu sa sakrálnych stavieb a ich bezprostredného okolia. Dovoľujem si poďakovať všetkým, ktorí venovali pozornosť uverejneným článkom, ktoré jasne hovoria, že história Vrbova je bohatá

a vzácna, načo môžeme byť právom hrdí. Poznávajme ju, chráňme a zveľaďujme vzácne kultúrno-historické pamiatky.

Pokladám si za povinnosť po ukončení prác v kostole previesť výklad s podrobným rozborom stavebného vývoja, interiéru kostola, krypty, ako aj ostatných kultúrnych pamiatok.

V ďalšom období by som sa zameril na oboznámenie čitateľov so základnými údajmi o vývoji obce, o živote obyvateľov, pretože obec (mestečko) vždy súviselo s kostolom a kostol s obcou.

Jozef Žemba, kronikár obce

Boh ťa neopustí

Boh ma udrel. Znova. Tentokrát silno a neľútostne. Ležím na zemi. Kosti mám dolámané. Nemôžem sa hýbať. Nemôžem dýchať. Nemôžem... Boh, ktorý ma zbožňuje, mi ublížil. Dolámal mi všetky kosti. Ako mi to mohol urobiť? Ako ma mohol takto podraziť? Čo mám teraz robiť? Kam mám ísť? Ako ma mohol len tak opustiť a dolámaného ma tu nechať? Kde si Bože? Kde si ty, ktorý ma ľúbiš? Kde si?

„... aj keby ťa vlastná matka opustila, ja ťa nikdy neopustím.“
Tvoj pád ti je výstrahou. Kam to kráčaš? Kam sa to ženieš? Nevidíš? Ženieš sa priamo do záhuby. Smrť ti dýcha na krk. Prečo mi neveríš? Dávam ti druhú šancu. Dávam nový život tvojim kostiam. Vstaň a poď! Poď, so mnou a za mnou! Si moje dieťa. Ľúbim ťa. Vstaň, poď...

Vema

LAMPA

bola na seba veľmi pyšná. Celá sa ligotala a bola naozaj krásna. Dali do nej oleja a keď ju zapálili, vrhala mäkké svetlo po celej miestnosti.

„Len na mňa pozrite,“ vravela pyšne. „Som tá najúžasnejšia na svete. Dávam toľko svetla, ako striebristý na oblohe. Svetím tak krásne ako a - dy dokopy. Ba čo viac, som presvedčená, že svetím tak jasne ako samo .

V tej chvíli zavial do izby cez otvorený vietor. Bol taký silný, že zahasil. Izba sa ponorila do tmy.

„Vidíš už, aká si smiešna?“ spýtal sa pán domu, keď znova zažínal. „Ako sa opovážiš prirovnávať sa k , a ? Ony svietia večne, a teba zhasne obyčajný vietor.“

Ezop

Poučenie: **Pýcha predchádza pád**

Pýcha je nezriadená túžba vyzdvihovať svoje vlastnosti nad vlastnosti iných ľudí.

Tábor 2007 - aký bol?!

Byť s dečkami niekde mimo domu je vždy veľkou výzvou, lebo:

1. ich rodičia plne dôverujú celému tímu, ktorí sa o ne stará nonstop celý týždeň,
2. je v nich veľký potenciál robiť obyčajné veci netradične a netradičné nápady realizovať s neskrývaným záujmom a s veľkým nadšením,
3. aj mládež a my tak trochu dospeljší medzi nimi sme často vtiahnutí do ich sveta jednoduchosti a krásy, sme tiež nimi pozvaní naučiť sa denne niečo nové a inšpirovať sa k ďalším perfektným výkonom.

Oravský kraj je veľmi pekný a ulahodí oku každého človeka. Som si istá, že každý z nás si odniesol z tohto tábora to, čo sa mu najviac páčilo a pri spomienke na to si povie: „Toto bol najlepší tábor.“

Mne sa páčilo viacero vecí, napríklad výlet na oravský hrad, erby, ktoré si každá skupinka vymyslela, deň strávený v tvorivých dielňach a samozrejme že aj skvelá nálada na plavárni.

Naše deti nás naozaj veľakrát aj za deň prekvapili. Nuž uznajte, komu by napadlo, že chlapani budú spokojne, ticho sedieť s vyšívaním v rukách, alebo budú rafinovane zdolávať techniku servítkovej metódy, aby mohli potešiť svoje mamky krásnym vlastnoručne vyrobeným darčekom.

Dievčence tiež nelenili a „vytrápili“ sa s rýchlo schnúcou hlinou, či pri výrobe sviečok. Veľký úspech zožali papierové kvety, ktoré si samé vyrobili. Ale aj šikovné vedúce Terka s Miškou neúnavne vyrábali nápadité kvetinky pre každé dieťa na pamiatku.

Nesmiem zabudnúť aj na nezabudnuteľnú nočnú hru plnú emócií aj strachu (pre niektorých vedúcich až desivého). Každý deň sme očakávali a aj dostali viac, za čo sme Bohu ďakovali pri spoločnej večernej modlitbe.

Taký bol tábor 2007 z môjho pohľadu a vďaka starostlivosti nášho Boha sme sa šťastne všetci z neho vrátili domov.

P.S: Ďakujeme všetkým rodičom a starým rodičom za dôveru.

E. Vanečková

Kostol sv. Michala archanjela ▲
Zručaniny kostola sv. Kozmu a Damiána ►
Na oravskom zámku ▼

Z programu a rôznych aktivít ▼

Vydáva: **Rímskokatolícka cirkev, farnosť Vrbov, 059 72 Vrbov 133**

e-mail: **dlugosa@gmail.com**

Imprimatur udelil **Mons. Prof. ThDr. František Tondra,**

dňa **15.12.2006,** pod číslom **26/2006**

Zaregistrované na **Ministerstve kultúry SR** dňa **6.12.2006,**

pod číslom **RP 242/2006**

Odborný konzultant: **Mgr. Ing. Andrej Legutký**

Šéfredaktor: **Mgr. Ing. Alžbeta Dlugošová**

Redakčná rada: **Helena Kovalčíková, Marcela Hrebeňárová**

Tlač: **Tlačiareň Kežmarok – september 2007**

Počet výtlačkov: **200**